

Pestszentimrei Öröm Hír Levél

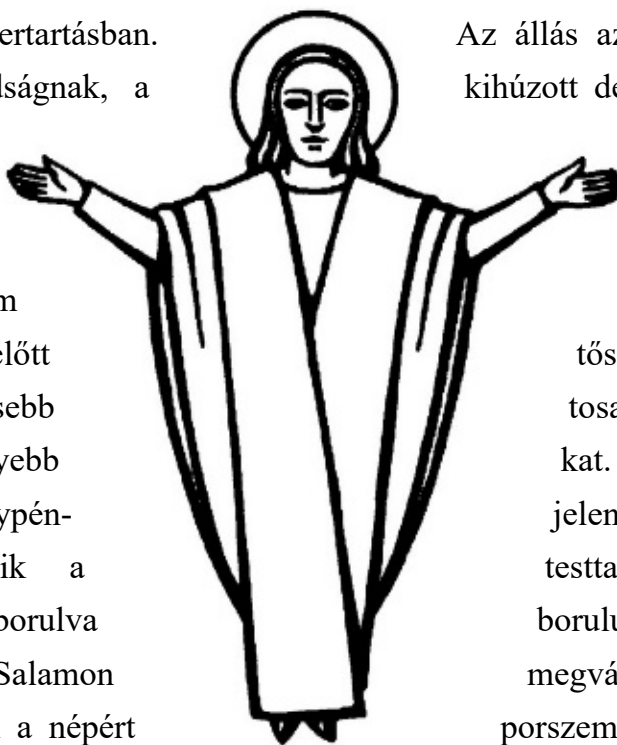
A Pestszentimrei Római Katolikus Egyházközség lapja
XVIII. évfolyam 4. szám (141.) - 2021. április

Állva

Ósi hagyomány, hogy húsvét nyolcadában a szentmiséken nem térdelünk le az átváltoztatás alatt, hanem állva veszünk részt a szertartásban. A Bibliában az imádságnak, a tiszteletadásnak több testtartása is megtekinthető, s ezeket követjük ma is. Ábrahám arcra borult az Úr előtt (Ter 17,3), ez a legteljesebb önátadás, a legmélyebb hódolat gesztusa, nagypénteken ezzel kezdődik a szertartás: a pap arcra borulva fekszik az oltár előtt. Salamon térden állva imádkozik a népért (1Kir 8,54), így térdelünk a kereszt elé hódolatunkat kifejezve nagypénteken, s ezt tesszük az év többi napján is az Eukarisztia előtt. Végül pedig állva,

kiterjesztett karral is imádkozunk, ahogy a legősibb keresztény ábrázolások mutatják, és ahogy a pap teszi a misében.

Az állás az ember sajátja. Állva, kihúzott derékkal, felegyenesedve másképp látjuk a világot, mint összegörnyedve. Nagyobbnak, jelentőségtejjesebbnek, fontosabbnak érezzük magunkat. Ezért van különös jelentősége ennek a testtartásnak húsvétkor: nem borulunk le, mert Krisztus megváltói művében mi, porszem emberek a Megváltó testvéreivé lettünk. Nagyobbak, jelentőségtejjesebbek, fontosabbak, mint korábban valaha. Állunk, mert húsvét hajnalán állhatunk.

Húsvét hajnala

Asszonyok mennek a sírhoz, de nem találnak benne semmit. A feltámadásnak csak nyomai vannak, rá utaló jelek. Lassan, fokozatosan ér el a hír a tanítványokhoz, hitetlenkednek is egy darabig, mi pedig kétezer év távlatából visszatekintve értetlenkedünk az értetlenkedésükön, hiszen Jézus annyira tisztán, érthetően elmondta előre, hogy szenvedni fog, megölik, de feltámad.

Isten tapintatos, nem zúdíttja előkészítetlenül a nyakunkba a felfoghatatlant. Mint amikor a sötét szobából kilépünk a napfényre, és szinte a fájdalomig vakítanak a sugarak, a feltámadás fényébe is belevakulnánk, ha nem előzné meg a pirkadat. A húsvéti vigília (virrasztás) ugyanilyen szépen, tapintatosan készít elő a fény befogadására. A feltámadt Krisztus be akar világítani életünk rejtett hasadékaiba, ezért mielőtt felkel a nap, hét olvasmányon keresztül vezet el bennünket a húsvéti fénybe. Az őskeresztény korban húsvét éjszakáján keresztelték meg a katekumeneket, s ezek az olvasmányok mintegy összefoglalása voltak a keresztséget megelőző tanulmányaiknak.

Hét részlet az Ószövetség kimeríthetetlen kincsestárából, hét üzenet, melyet ha megértünk, megérezzük a feltámadt Jézus csendes, észrevétlen, intim érintését.

A teremtés történetével kezdjük az utat (Ter 1,1-2,2), a teremtésével, melynek vissza-visszatérő refrénje az, hogy látta az Isten, hogy ez jó. Mi pedig körülnézve gyakran csak a rosszat látjuk, a nehézségeket, az akadályokat. Ha ezt magunk mögött tudjuk hagyni, ha meglátjuk a teremtés szépségét, ha rá tudjuk mondani a világra, hogy jó, akkor az már egy lépés a pirkadatból a fénybe.

A második olvasmány Ábrahám áldozata (Ter 22,1-18). Mennek ketten a hegyre, Izsák vállán a fa, mint ahogy majd Jézus vállán ott lesz a kereszt. Mennek, és az apa kész arra, hogy feláldozza a fiát, mint ahogy az Atya is kész arra, hogy elfogadja Jézus áldozatát. A megváltás előképe a jelenet, ez még egy helyettesítő áldozattal, egy kos feláldozásával zárul, Jézus áldozatában ő maga a helyettes, ő az, aki minden egyes emberért meghal. Mennek ketten a hegyre, és Ábrahám szótlan. Épp összeomlani látszik minden, az ígéret, hogy fia lesz egykor a család feje, a szépen felépített jövőre sötét árnyak vetülnek. Pedig ezt a jövőt Isten maga mutatta neki, az ő csodája révén született meg a már nem is remélt fiú. De meggy szótlanul, képes feladni a saját jövőképét, és elfogadni Istenét, amit nem ért, de amit nem vitat, nem utasít el. Mi is elképzeljük a jövőt, tervezünk, aztán minden másképp alakul. De ha képesek vagyunk rábízni életünket Istenre, ha a kezébe tudjuk tenni életünket, akkor ő irányítja a sorsunkat, és utunk a fény felé vezet.

A harmadik olvasmány a Vörös-tengeren való átkelés története (Kiv 14,15-15,1). A menekülő zsidók kétségbeejtő helyzetben vannak, mögöttük az egyre fenyegetőbb közelítő ellenség, előttük pedig nincs út. És

akkor fújni kezd a keleti szél, reggelre elfújja a csüggedést, a kétségbeesést, a félelmet, és ott az út, melyen száraz lábbal át lehet kelni. Kivezet az Úr a beszorítottságból, a reménytelenségből, a kilátástalanságból, a rettegésből, megnyitja a szabadság, az Ígéret földje felé vezető utat.

A negyedik olvasmány (Iz 54, 5-14) legfontosabb gondolata az, hogy Isten szeretete nem hagy el, szövetsége nem inog meg soha. Evilági kapcsolatainkban hányszor kísért meg a csalódás a szeretetben! Hányszor érezzük azt, hogy nem úgy szeretnek bennünket, ahogy azt mi szeretnénk, várnánk, remélnénk. De ha csüggednénk, Jézus szeretetének sziklaszilárdságába bátran kapaszkodhatunk.

Az ötödik olvasmány (Iz 55,1-11) az ingyen kapott ételről és italról szól. Az Úr maga akar jóllakatni, tiszta vízzel oltja a szomjunkt, nincs szükség arra, hogy lelkünk táplálékát magunk gyűjtögessük össze különböző, gyakran kétes értékű, akár virtuális forrásból. Az Úr adta táplálék ingyen van, nem kell megvásárolnunk a fogyasztás templomaiban, miközben észrevétlenül mi magunk is áruvá, megvásárolható, becserkészhető, becsapható terméké válunk.

Ezt a gondolatot folytatja a hatodik olvasmány (Bár 3,9-15. 32-4,4), melyben Isten megmutatja, hol van a helyünk a világban, s azt akarja, hogy otthonra találjunk benne. A hatalmas és átláthatatlan világban, mely látszólag kaotikus, de melyben mégis minden Isten parancsának engedelmeskedik. A teremtésben, mely jó, Isten készít az embernek hajlékot, nem kell más népek közt idegenként élnie. Nem kell más isteneket igazként dicsőítenie.

Végül a hetedik olvasmányban (Ez 36, 16-17a. 18-28) Isten kegyelme a megkegyelmedett, elfásult kőszívek helyett érző, hússzívet ad az embernek. Mert Isten át tud törni a beletörődésen és a közönyön, meg

tudja változtatni a megváltoztathatatlanak gondolt szokásokat, ki tud ragadni a megrögzött bűnből. Érzékeny, húsból formált szívünk pedig meg tudja tapasztalni Jézus érintését: a pirkadat után teljes pompájában ragyog a feltámadás napjának fénye. Már nem vakít, felzúghatnak az orgona hangjai, zenghetnek a harangok, alleluja, valóban feltámadt! (BD)

Otthonból templom

Szomorúan és kissé fájdalmasan vettük tudomásul, hogy idén is karanténban kell ünnepelnünk a húsvétot. A tavalyi sok újat, eddig nem ismert kegyelmeket hozott, kialakult az itthoni liturgiánk, lett „oltárfosztás” itthon is, lett Golgota-hegy (töviskoszorúnk és kereszti állomásaink eddig is voltak), elkészült a kőből aprólékosan megépített szent sír is és lettek jelképes kísérők: Mária, Mária Magdolna, a szeretett tanítvány stb. Mégis úgy éreztük, nehéz lesz megint így, korlátozásokkal, templom, közösség nélkül végigélni ezt a 40 napot. Mert könnyű a hétköznapi feladataiban elveszni, az egyre több kihívás megfeleléskényszerében „elhavazódni” és

nehéz közben a lényegre figyelni, csendet teremteni, Jézussal minduntalan együtt járni.

Hamvazószerdán kézzel foghatók lettek a jelek a mi kis oltárunkon: szimbólumok,

melyek nagy-nagy jelentéssel bírnak. Beszélgettünk róla, elhatározásokat tettünk, tervezgettük a nagybőjtünket. A mi kis négyévesünk közben pedig figyelt, fülelt, csendben magába zárt mindent. S nem sokkal később, az egyik nagybőjtkezdő reggelen, amint felébredt, Bodza, már szaladt is ki a nappaliba, hogy a piros szalaggal átkötött, Jézust szimbolizáló keresztet a következő stációra helyezze a töviskoszorú körül. Elcsodálkoztunk kicsi lányunk tétén: valami egészen fontosat megértett a lényegből: a kereszt napi felvételéből, az úton levésből, a hűségéből. S azután is minden reggel nem felejtette el odébb helyezni Jézust, hisz várta, nagyon várta, hogy a szent sírba végre megérkezzen!

Kicsi jel volt ez a nagybőjtünkben, mégis naggyá vált, hisz azt a hűséget emelte ki számunkra, mellyel nekünk is minden nap fel kellene vértetni magunkat és Jézus nyomába eredni. Nem lankadni, nem felejteni, Órá szegezni a szemünket és várva várni a Feltámadást! Nekem biztosan segített hűnek lennem az imában, a nagybőjti készülékben, a lelkigyakorlatos napok megélésében! S megértettem újra: „ha olyanok nem leszek, mint a gyermekek, nem mentek be az Isten országába!” (Kiss Orsi)

Plébániánk örömolimpiája

Olofsson Placid (1916-2017) a kegyetlen szovjet lágerben felfedezte Istentől kapott hivatását. Ottlétét annak szentelte, hogy másokon segítsen, hogy másokban tartsa a lelket. Mivel sorstársai között sokan nem voltak vallásosak, megpróbált számukra is érthető üzeneteket megfogalmazni. Így született meg az a négy pont, melyet a „túlélés négy szabályának” nevezett. A szabályok közül az egyik az öröm-olimpia, melyeket az nyert meg a láger lakói közül,

aki a nap végén a legtöbb örömet tudta felsorolni.

Az öröm szükséges a túléléshez, és tudatosan is kell keresni. Az alábbiakban a baba-mama klub édesanyjainak örömeinek örülhetünk:

Krisztina: „A COVID-19 beírta magát a történelembe. Évtizedek múlva az iskolákban úgy fogják oktatni, hogy a világjárvány, ami az egész világot megrengette. Biztosan írnak a sok szörnyűségről, melyet hozott, a szenvedésről és a borzasztó csapásokról, ami az embereket érte általa. De ahogy Krisztus ott van minden szenvedésben, ahogy értelmet adott még a halálnak is, úgy a mi kis életünkben is ott világított a sötét COVID időszak alatt. A férjem, Laci, évek óta időhiánnyal küszködött. A doktoriát szerette volna régóta befejezni, de mind ismerjük azt az érzést, mikor bárcsak 72 órából állna egy nap! És akkor 2020. márciusán hirtelen időmilliomosok lettünk. Itthon volt, a disszertációját becsülettel megírta, a kutatásait lezárta, lekerekítette. Mindezt úgy, hogy közben volt ideje naponta többször játszani a kislányával, és beszélgetni velem. Hétköznapi együtt ebédelt a család! Milyen nagy szó volt. Nem lebegett a fejünk felett a lelkiismeret nyomása: vajon nem kéne többet dolgoznom? Az egész világ lelassított, nem maradtunk le semmiről, nem várta el senki, hogy megszakadjunk. Öröm volt együtt

lenni. Ráértünk játszani, kertészkedni. Nem túl akartunk lenni a szürke hétnapokon, hanem volt időnk megélni a hétköznapi apró csodáit. A kislányunk kacagását, a hársfa illatát, a virágba borult fák látványát. Féltettük a szeretteinket. Éppen ez vezetett oda, hogy igazán megtapasztaltam, mit is jelent a Hit, a Remény és a Szeretet. Emlékszem, a Szerethimnusz oda-vissza, álmomból felébresztve is tudtam a bérálásomra. De valahogy ekkor kezdtem el megérteni. Sok olyan barátom van, akik nem ismerik Istent, és nem is nyitottak megismerni. Bátorítást, vigaszt tudtam nyújtani azzal, hogy biztosítottam, imádkozom értük, mikor a szerettük kórházba került. Másokkal ebben az időszakban kerültem éppen közelebb. Eddig felszínes volt a bartáságunk, mert mindig volt valami történés, pletyka, amiről tudtunk fecsegni. De a magánnyal körbezárva kérdések indultak meg benne, és megosztotta velem, mi foglalkoztatja, mi bántja. Bár mindannyian tanácsstalanok és rémültek voltunk, mégis boldognak éreztem magam, mert tisztultak az emberi kapcsolataim. Erre képes a krisztusi remény és szeretet. Várom, hogy vége legyen a világjárványnak. De nem kell, hogy vége legyen annak, hogy kifejezzük hálánkat az egészségügyi dolgozóknak, vagy a szomszédnak, aki bevásárolt helyettünk. Nem kell, hogy vége legyen annak, hogy a médiában a divatos kifejezés legyen az „együtt” és „egymásért”. Nem kell, hogy vége legyen annak, hogy az utcában élőkkel találkozá megálltunk egy szóra: „hogyan vannak?” És főleg ne legyen vége annak, hogy értékelnünk tudjuk, amink van, a szabadságunkat, és azokat, akik velünk vannak.

Emese: Nálunk a karanténidőszak jóval több minőségi időt biztosított a családnak, amit igyekeztünk jól kihasználni. Nyugodtabb, kiegyensúlyozottabb napirendünk volt, mivel reggelente senki nem rohant

sehova. Emellett sokkal több időt tudtunk a gyerekekkel a kertben is tölteni, így sokat szépült ez alatt az időszak alatt. Külön örömet élhettünk meg abban is, hogy családjunk eközben egy szép, új kislánnyal gyarapodott.

Kati: Apa sokat legózik Zétivel, játszik Julival és itthonról dolgozik, megspórolva az utazást, ami időt a családra fordít. Erős kapocs alakult ki a családban, többet tudunk beszélgetni. A gyerekek és mi is boldogok vagyunk, hogy több időt töltünk együtt. Szívesen vagyunk itthon, a kertben. Kiegyensúlyozottabbak lettünk.

Betti: A szűk családdal gyakrabban étkeztünk együtt, könnyebbek voltak a mindennapok, mivel ha helyzet adódott, apa is tudott segíteni. Több kisebb túrát is szerveztünk. A kertben egy év alatt szinte mindent kivágtunk, el- és átültettünk, ami csak a tízéves terveinkben szerepelt. A nagyszülőkkal mindennapossá vált a telefonos kapcsolattartás, és még videóchatelni is megtanultak az unokáik kedvéért. Jó hír lett a „nem történt velünk semmi különleges”, csak a napi szokásos. Egy online program segítségével rendszereztem heti háromszori tornát is. Több olyan csoportos beszélgetésnek is részese lehettem (volt évfolyamtársak, munkatársak, közösségek), ahol olyanok voltak jelen, akikkel már rég találkoztunk, és személyesen ennyien nem nagyon szoktunk összejönni. Átalakult az imám is: a család

és a barátok helyett most már minden emberért, aki a világon él.

Kata: Én is azt tudom kiemelni, hogy több az együtt töltött idő. A férjem utazásra fordított idejéből a home office miatt nekem jut heti kétszer egy óra torna/énidő. Eddig is szeretünk kirándulni, de tavaly tavasszal szinte minden hétvégén mentünk valahová 3-5 km-t gyalogolni. A gyerekek ennyit bírnak. Most is legalább kéthetente megyünk. Erre elhívjuk egy-egy barátunkat is, így tudjuk tartani a kapcsolatot a védekezés szabályait megtartva.

D-F Zsófi: Apa a home office által megszűri a napi kétszer másfél órás tömegközlekedést, többet tud kertészkedni, ami számára művészet és önkifejezés is. A gyerekekkel rengeteget foglalkozik. A nagylányunk szerette az online oktatást. A nagy „nálunk rekedt”, hónapokon át nem tudott dolgozni menni, így tudott nekünk segíteni. Ezáltal lehetőségem nyílt arra, hogy megszerezsem a diplomámat és a gyerekek is életre szóló élményeket szereztek a nagymamával töltött idő alatt.

Még maradok

Tavaly március 10-én csatlakoztam a „kedden jöttök?” elmélkedő, imádkozó plébániai kisközösséghez, vagyis ahogy a köznyelv jobban ismeri a Biblia csoporthoz. Előző ősszel készült el a Naplók, ahol többek között tőlük/róluk is megjelent egy beszámoló, és igen nagy hívást éreztem – azazhogy szó szerint meg is lettem hívva, de tényleg belülről is „lökösött” valaki –, és telve izgalommal egy nehéz „munkaaholista” korszak lezárása után lelkesen készültem bekapcsolódni a kis körbe.

Az elmúlt egy év alatt megismertem kicsit a társaság tagjait, abszolút színes egyéniségeit. Színes egyéniségeit. Írom ezt úgy, hogy az arcukat, mosolyukat sajnos

nem láthattam, mivel találkozásaink alkalmával jobbra maszkot viseltünk, amikor egyáltalán tudtunk találkozni. Különös dolog belegondolni, visszatekinteni, és nagyon szép élményeim vannak kezdetektől fogva. Egy ilyen élményt szeretnék megosztani veletek jubilálásom alkalmával ☺.

Az előző évhez hasonlóan idén is fel lettek kérve az aktív kis közösségek, hogy vezessenek egy-egy keresztutat, amely eseményeket most a sajtóságos körülményekre való tekintettel a médiacsoport közvetítette, és online vagy akár később is visszanezhető, átélhető élménnyé varázsolta mindenki számára. Mi is kaptunk egy felhívást, vagy ha úgy tetszik kihívást. És nekem úgy tetszett. ☺

Ugyanis Czinege Kati ötletéből – utólag is azt érzem, nagyot gondolt – úgy vállaltuk el a március 12-i keresztutat, hogy az egyes állomásokhoz mi magunk írunk elmélkedéseket. Bevallom, még most is, és akkor is ledöbbsentett, hogy rajtam kívül senki nem ijedt meg a feladattól, miszerint a nagyközönség előtt – mégis visszas, mert üres templomban – saját gondolatainkat olvassuk fel hangosan és osszuk meg másokkal. Mi van, ha az én gondolataim nem olyanok, esetleg „rosszak”? Mi van, ha nem tudom megfogalmazni? Mi van, ha a stílusok nem passzolnak egymáshoz? Mi van, ha túl hosszú, túl rövid? Nem beszélünk meg semmi konkrétat, hogy két mondat vagy egy oldal legyen, nem küldtük el legalább Katinak előzetesen, hogy nézze össze, vállalható-e... És így volt igazi élmény. A ráfordított idő, nehézség, szenvedés, fájdalom, izgatottság, öröm. Minden egyben. Én akkor úgy éreztem, pont egyforma hosszú volt minden állomás, pont ugyanaz a stílus, és barátaink elmélkedésének ismerete nélkül is egymás gondolatait folytattuk.

Mikor befejeztük a keresztutat, bennem egy nyugodt, feltámadást váró, de még odaszegezett öröm mocorgott. Azonnal megírtam a többieknek, hogy mekkora élményt jelentett, és szívesen veszem, ha elküldik az ő elmékedéseiket és én egybe szerkesztem azokat. Csak pozitív visszajelzést kaptam mindenkitől, és már küldték is az írásokat. Gondoltad volna, hogy volt benne két mondat és majd egy oldal is? Volt, aki egyes szám első személyben írta, volt, aki többes számban, passzívban, szavakban, hosszú mondatokban. Én mélyen egységesnek hallottam az egészet.

Nagyon büszke vagyok magunkra, és hálásan köszönöm az Úrnak, hogy ezt ilyen csodálatos lelki élménnyé engedte szabadulni mindannyiunk számára. (Gaál Édua)

...és vajon én hol találkozhatok az Úrral?

Feltámadás a találkozás nyomán

Amikor találkozunk egy számunkra kedves, szeretett személlyel, a találkozás örömét, pillanatait visszük tovább magunkkal, s ha tehetjük, ezt az örömet megosztjuk valakivel, így sokasítjuk. Talán ezt tudatosítva egy kicsit jobban átérezhetjük, mit élhettek meg a tanítványok, amikor magával a Feltámadott Úrral találkoztak. Az Istennel.

Jézus feltámadásának legfőbb jele az üres sír, de ez még nem megdönthetetlen bizonyíték. Másképp is történhetett. Senki nem látta, és egyetlen evangélista sem írja le. Senki nem tudta megmondani, hogy fizikailag hogyan történt, a tanítványok hite azonban nagyrészt mégis a föltámadott Jézus közvetlen megtapasztalásából született.

Az érzékileg megtapasztalható közösség Jézussal megszakadt az ő halálával, de

feltámadása megalapozza az Úr új, élő jelenlétét a világban. Miközben egészen az Istennél van, egyúttal bennünk is van, velünk is van. „Íme én veletek vagyok minden nap”. Hogyan van velünk? Az Ő reális jelenlétét megtapasztalhatjuk a Szentírás szavain és a szentségeken keresztül. Ezek által létesít közösséget a hozzá csatlakozókkal az egyházon belül, de találkozhatunk Vele közvetlen családtagjainkban, szeretteinkben, a szükséget szenvedőkben, minden emberben.

Ferenc pápa beszédeiben többször visszatér az üzenet, hogy az Úr a meglepetések Ura, aki sosem tétlenkedik. „Ha mi elébe megyünk a találkozásnak, meglepve tapasztaljuk, hogy ő már korábban elindult a keresésünkre. Ez az Úrral való találkozás nagy meglepetése. Mindig Ő az első, aki keres minket. Amikor mi egyet lépünk, Ő tízet. Kegyelme, szeretete és gyengédsége bőséges, nem fárad bele, hogy keressen minket. Olykor kis dolgokon keresztül is. Mi azt gondoljuk, hogy az Úrral találkozni nagyszerű dolog. A mi Istenünk a meglepetések Istene, aki keres minket, vár ránk és csak annyit kér tőlünk, hogy egy kis jóakarattal lépünk előre. Bennünk meg kell hogy legyen a vágy, hogy találkozzunk vele, aztán Ő segít nekünk.”

Engedjük meg tehát Jézusnak, hogy lefoglaljon bennünket, engedjük meg Neki, hogy a Vele való találkozásainkban hasson ránk, hogy megérinthessen bennünket!

A futó találkozásokból gyakran nem viszünk tovább semmit. Ne hagyjuk, hogy a Jézussal való találkozásaink elillanjanak, engedjük, hogy az Ő szeretetének illata áradjon ránk, mely belengi körülöttünk a levegőt! S e találkozások nyomán meglátjuk, élet fakad. Az az új élet, mely az Istenben elrejtett élet, s mely nem csak a tanítványok szívét, de a miénket is örömmel töltheti el. Megbocsátó szeretetével visszavár minket minden egyes elbukásunk után. Ez a mi feltámadásunk ebben az életben!

Ne habozzunk tehát a Jézussal való mély, átalakító találkozástól! Nyissuk ki szívünk ajtaját, hogy amikor Jézus kopogtat nálunk, be tudjuk engedni! Akkor megtapasztalhatjuk már itt a földön az Isten országát, s nem félelemmel, hanem békével és reménnyel telve várhatjuk majd az eljövendő, örök boldogságot. (Zsófi)

Morzsaszedők

Plébániánk legfiatalabb – kisgyerekes – családközössége, mely két éve alakult. Homicsné Erdős Vera mesélt pár szóban arról, hogyan élnek meg ők közösségként a Covid-időszakát.

ÖHL: Miért érezted fontosnak, hogy családközösséghez tartozzatok!

Homics Vera: Eleinte nekem volt fontos, hogy a férjemmel együtt felnőtt közösségbe tudjak járni. Olyan emberek közé, akik sok

mindenben hasonlóan gondolkoznak, mint mi, meg tudjuk erősíteni egymást abban, hogy az Egyházhoz tartozni jó és nem utolsó sorban jól is érezzük magunkat velük. Szerencsére úgy érzem, most már nem csak nekem fontos ez.

ÖHL: Hogyan kezdődött a közösségi életetek?

HEV: A Covid előtt havonta egyszer találkoztunk, eleinte főként ismerkedtünk, próbáltuk felmérni, melyik házaspárnak mire lenne igénye, melyek azok a témák, amiben jól érezzük magunkat. 2020 őszén aztán egybehangzóan megállapítottuk, hogy a bibliai idézetekről való beszélgetés az, amire most mindannyiunknak igénye van. Aztán jött az újabb zárás.

ÖHL: Sok közösség számára kihívást jelent, hogy hogyan tartsák fenn közösségi kapcsolataikat a korlátozások időszaka alatt. Kisgyerekekkel – akik számára a digitális világ szerencsére még nem jelent kapcsolódási formát – ez különösen nehéz. Ti hogyan valósítottátok meg ezt?

HEV: Próbáltunk online komolyabb témákról beszélgetni, de nem volt az igazi. Mostanában kéthetente "közi light" címen kapcsolódunk össze az éterben, hogy legalább tudjunk egymásról. Két újszülött is van közöttünk, ez is nehezíti még az időpont egyeztetéseket. Indítottunk egy zárt blogot, hátha ott kötetlen időpontban könnyebb megosztani a gondolatainkat. Egyelőre ez is döcög. Nagyon várjuk, hogy lehessen találkozni már! De addig is kitartunk. :-)

Impresszum

Kiadja: Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia
(1188 Budapest, Nemes u. 17-19., 292-3113, pestszentimre.plebania@gmail.com).
Felelős kiadó: Blanckenstein Miklós plébános. *Felelős szerkesztő:* Bönöczk Péter;
Honlap: www.pestszentimre.plebania.hu